

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Laetitiae Perfectae Artificium In Conscientiae Recta Efformatione
inuentum, & per Adventuales Conciones expositum ac demonstratum

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1667

Deum ad gratiam scelerum peccatori praestandam ex suâ parte esse
propensissimum. Ex parte peccatoris tantùm requiri vt ad Deum redeat.
Reditur autem per Contritionem. Exponitur ex Tridentino quid sit ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11367

QVINTVM OFFICIVM CONSCIENTIÆ.

Voluntatem peccatis implexam ad scelerum
pœnitentiam ducere.

TRACTATUS XII.

DE CONTRITIONE PERFECTA.

Adeamus ergo cum fiduciâ ad thronum gratiæ,
vt misericordiam consequamur, & gratiam
inueniamus in auxilio opportuno. *Ad Hebr.*

4. v. 6.

Deum ad gratiam scelerum peccatori præstandam, ex suâ parte esse propensissimum. Ex parte peccatoris tantum requiri vt ad Deum redeat. Reditur autem per Contritionem. Exponitur ex Tridentino, quid sit Contritio perfecta, quæ oritur ex amore beneuolentiæ Dei dilecti super omnia. Quâ ratione excitandus sit hic amor, vt sit super omnia. Denique exponuntur ea quæ ad exercendam Contritionem sunt necessaria.

P R O O E M I V M.

Uras Iudicis in scelera legitimè inquirentis partes, egit Conscientia. Et quod pessimum est, in lucem prodierunt omnia, quæ longo temporis tractu commissa, & aut obliuione oblitterata, aut per contemptum dissimulata fuerant crimina. Quid jam aget peccator deprehensus,

prehensus, & quidem à se? negare non potest scelera: multò minus ea defendere. Quid ergo misero restat? sanè aut præstanda est criminibus gratia, aut res est prorsus desperata; pereundum est penitus. Hoc ergo quintum est Conscientiæ officium: dum totà turbatum est domo, pacem domesticam componere, & malè dissolutam concordiam redintegrare. Offensus est Deus, minas spirat, supplicia intentat. Reus est homo, & suâ quini-
 mo sententiâ condemnatus. Ab hoc prætorio nulla datur exceptio, appellatio prorsus nulla. Justitiæ tribunal est, & quidem
 ad Hebr. 4. v. 16. supremum. Igitur iudicio confici res cum non possit, ad eundem profectò est *cum fiducia thronus gratiæ, ut misericordiam consequamur*, ut commodum monet Paulus. At quâ fiduciâ? non aliâ certè, quàm quòd cum Deo in gratiam planè inflexo res nobis sit futura: & quidem cum Patre tam benigno, ut peccatorem hominem, offensus ipse, ad se inuitet humanissimè, gratiamque vltro offerat, etiam non rogatus. Et hoc quidem fiducia faciendæ, peccatori primùm inculcabitur, ne de re bene gerendâ, per ignauiam desperet. Deinde exponemus, quem habitum ad thronum gratiæ accessurus, debeat assumere, quos vultus induere, denique quid sit agere sceleris verè penitentem. Cum verò duplex sit penitentia, perfecta vna quæ Charitate, imperfecta altera, quæ non nisi Sacramento perficitur, ut, mox videbimus; hanc in sequentes duos Tractatus differentes, illam, id est perfectam Contritionem, & quidquid ad eius naturam spectat, dilucidè nunc explicabimus.

§. I.

Peccatori nullum facti aut juris remedium superest; nec quidquam restat, nisi ut gratiam commissi sceleris à Deo petat. Adeat itaque thronum gratiæ.

Desperata prorsus causâ est, si causam meam, hoc est naturæ depravatæ miserrimam conditionem propugnare contendendo, & lite rem euincere. Infelices filij præuaricatoris Adæ, iræ infausta soboles! Quid intumescis, quid animos geris infelicitati tuæ impares? quin tandem aliquando miseras tuas agnoscis, tumorem deprimis, spiritusque assumis dignos te? Pec-

*Peccator
 miserum
 suum fla-
 tum intel-
 ligat, ne
 deinceps
 intumescat*

cator